



RUDIMENTARY MAGIC

Linda Roschier 2020



# RUDIMENTARY MAGIC

Taideyliopiston Kuvataideakatemia  
Maalauksen opetusalue  
Kuvataiteen maisterin opinnäytetyö  
Linda Roschier  
15.6.2020

## TIIVISTELMÄ

Kuvataiteen maisterin opinnäytetyöni Taideyliopiston Kuvataideakatemiassa koostuu kahdesta taiteellisesta osasta sekä kirjoituksesta *Rudimentary magic*.

Työn taiteellisen osuuden muodostavat kaksi näyttelykokonaisuutta, joista ensimmäinen oli esillä Kuvan Kevät 2019-näyttelyssä ja toinen oli Taideyliopiston Exhibition Laboratory Project Room -galleriassa pitämäni näyttely *Rudimentary magic* syksyllä 2019.

Kuvan Kevät 2019-näyttelyssä esitin 9 maalausta. Näyttelyni *Rudimentary Magic* koostui muun muassa maalauksista, pellavaisista maalauskärryistä, hiekasta, heinäsiveltimistä/ taikasauvoista, perunasta, runosta.

Kirjallisessa työssäni availen, mitä opinnäytetyöni taiteellinen osuus sisälsi ja pyrin hahmottelemaan näkyväksi taiteellisesta ajattelustani nousevia teemoja. Kirjallinen työ jakautuu kahteen osaan:

Ensimmäinen osa esittelee opinnäytetyöhön kuuluvia näyttelyitä, niissä olleita teoksia ja työprosessia.

Toisessa osassa hahmottelen esille taiteellisesta työprosessista nousevia erityispiirteitä: Kirjoitan maalaamisesta välittämisenä / huokoisuuden ajatuksen kautta / väläytän maalauksieni värimaailman pohtimisesta lähtenytä hohtamisen ajatusta / välttelen lukemasta Heideggeria / sis. kehoja vitsejä / hienoja lainauksia Italo Calvinon *Kosmomiikka*-teoksesta / tutustun perunaan.

Nämä ovat laajoja aiheita ja kumpuavat maailmankuvasta, jossa ihminen on osa maailmaa lomittuen kasvien ja muiden olentojen sekaan.

Opinnäytetyön ohjaajat ovat Markus Konttinen ja Anna Tuori. Kirjoituksen ohjaajina ovat toimineet Melina Voipio, Elina Saloranta ja Antti Salminen.

Taitto: Jesse Avdeikov

Työn tarkastajat ovat Inkamaija Iitiä ja Stig Baumgartner.

## SISÄLLYSLUETTELO:

TIIVISTELMÄ	1
JOHDANTO	7
1. NÄYTTELYT - TEOKSET - PROSESSIA	9
TAUSTAA	10
KUVAN KEVÄT 2019 - ESITTELYÄ JA POHDINTAA	12
KUVAN KEVÄT 2019: YHDEKSÄN MAALAUSTA	16
KUVAUSTA MAALAUSPROSESSISTA:	
UNELMA ELÄMÄSTÄ / DREAM OF LIFE 2019	26
RUDIMENTARY MAGIC EXHIBITION LABORATORY	
PROJECT ROOM	32
RUDIMENTARY MAGIC 11 TEOSTA	36
2. MAALAAMINEN HUOKOISENA HOHTAMISEN TILANA	59
KROMATOFORI - HOHTAMISTA	60
IHO NÄKEE JA IHMINEN HOHTAA VÄREIN	62
VÄRI	64
VÄRIMETODEITA	66
SEDIMENTTEJÄ	68
HUOKOISUUS JA AIKA	70
MONINKERTAISUUTTA	72
PERUNA – PILOTTAMISTA JA PALJASTAMISTA	74
PUNAINEN HIEKKAERÄMAA ELI LOPPUSANAT	76

*"What keeps my heart awake is colorful silence."*

(Claude Monet. Lähde tuntematon.)

*"Ja niin minä joka yö istuin kaukoputkeni ääressä. Muutaman yön kuluttua näkyi oikealla suunnalla yksi galaksi täydessä loistossaan. Ja julistekin siellä oli; siihen oli kirjoitettu lause SINULLA ON VILLATAKKI."*

*Kyynel silmissä yritin kiihkeästi löytää selitystä."*

(Calvino. *Kosmomiikka*. 2006, 137)

## JOHDANTO

Kuvataiteen maisterin opinnäytetyöni Taideyliopiston Kuvataideakatemiassa koostuu kahdesta taiteellisesta osasta sekä tästä kirjallisesta työstä. Teoksiani on ollut julkisesti esillä kahdessa näyttelyssä, jotka olivat Kuvan Kevät 2019 ja Taideyliopiston Exhibition Laboratory Project Room -galleriassa pitämäni näyttely *Rudimentary magic* syksyllä 2019.

Kirjoituksessani availen, mitä opinnäytetyöni taiteellinen osuus sisälsi ja pyrin hahmottelemaan näkyväksi taiteellisesta ajattelustani nousevia teemoja. Kirjallinen työ jakautuu kahteen osaan : Ensimmäinen osa esittelee opinnäytetyöhön kuuluvia näyttelyitä, niissä olleita teoksia ja työprosessia. Toisessa osassa hahmottelen esille taiteellisesta työprosessista nousevia erityispiirteitä: Kirjoitan maalaamisesta välittämisenä, huokoisuuden ajatuksen kautta, sekä väläytän maalauksieni värimaailman pohtimisesta lähtenyttä hohtamisen ajatusta.

Nämä ovat laajoja aiheita ja kumpuavat maailmankuvasta, jossa ihminen on osa maailmaa lomittuen kasvien ja muiden olentojen sekaan. Mikäli pohdinta jää pintaraapaisuksi, voi kuitenkin pitää mielessä, että lopputyöni pääasiallinen sisältö on ollut kehittää taiteellista työtäni ja teksti on sen oheistuote.

Siellä täällä tekstissä vierailevat Italo Calvinon *Kosmomiikka* -teoksesta lainaamani pienet tekstinpätkät. Niiden avulla pyrin kommentoimaan enemmänkin maalaamisesta kirjoittamista kuin maalaamista. Calvinon kirjan katkelmissa olento Qfwfq kommunikoi tekemiensä kylttien välityksellä planeetalta toiselle, jatkuvassa ymmärryksen, ja epäymmärretyksi tulemisen virrassa.

Maalaaminen ei ole helppoa. Mutta maalaaminen aiheuttaa minulle huikaa ilon tunnetta. Maalatessa joudun myös usein sivuamaan kysymystä, mitä tänä päivänä ylipäänsä voi enää maalata. Tämä kysymys taas on niin iso, että ei voi maalata mitään, mikäli tätä mieltii.

Kirjoitan tätä tekstiä olohuoneessani koronaviruksen aiheuttaman eristäytymisen aikana keväällä 2020 Helsingissä, Suomessa, maapallolla.

Asunnossani on suurimman osan ajasta lisäksi kaksi koululaista kotikoulussa, yksi puoliso lomautettuna ja yksi koira, joka vaeltelee huoneesta toiseen yrittäen löytää sopivan rauhallista paikkaa levätä. Ei se mitään!



Linda Roschier, 2019. *Rudimentary magic*. Yleiskuva työhuoneelta. Kuva: Petri Summanen.

## 1. NÄYTTELYT - TEOKSET - PROSESSIA

## TAUSTAA

Opiskelu Kuvataideakatemian erillismaisterilinjalla maalauksen osastolla on ollut minulle intensiivistä muutoksen aikaa. Tullessani opiskelemaan koin, että halusin keskittyä taiteelliseen työskentelyyn rauhassa ja kehittyä siinä hyvin monessa suhteessa niin teknisesti kuin sisällöllisestikin.

Olin opiskellut aikaisemmin Taideteollisessa Korkeakoulussa Taidekasvatuksen osastolla valmistuen vuonna 2009 Taiteen maisteriksi. Vaikka minun oli ollut koulussa mahdollista opiskella paljon taideaineita hyvien opettajien johdolla, koin, että en silti ollut koskaan saanut taiteilijan koulutusta.

Olin maalannut ja pitänyt näyttelyitä, mutta koin tullessi koko hommaan sivusta ja kaipasin mahdollisuutta sukeltaa maalaamiseen rauhassa, kaipasin myös mahdollisuutta keskusteluun. Tämän lisäksi halusin rakentaa jonkinlaista teoreettista ymmärrystä siitä, mitä maalauksen kentällä oli tapahtunut postmodernin ja modernin murroksen jälkeen. Halusin laajentaa ymmärrystäni maalaustekniikoista ja -materiaaleista, sillä materiaalien tuntemus auttaa fantasioimaan maalausta paremmin.

Yksi tavoitteistani koulussa oli niinkin yksinkertainen, kuin muuttaa maalaamiseni mdf-levyiltä kangaspohjille. Tämän seurauksena olin ensimmäiset puoli vuotta neurologisessa shokissa, ennen kuin elimistöni tottui maalaamaan nyppyläisemmälle ja joustavalle pohjustetulle kangaspinnalle. Voi kuulostaa pikkujutulle, mutta ei ole.

Jos maalaan paljon, ruumiini on niin tottunut materiaaleihin, joiden kanssa työskentelen, että työskentelystä tulee kuin verenkiertoa - vaivatonta ja optimaalista. Kun otan uusia materiaaleja käyttöön, koko elimistön täytyy sopeutua niihin. Kun yritin maalata vain liimatulle pellavan väriselle pellavakankaalle, silmäni tuntuivat kaksi päivää siltä, kuin niitä olisi taottu pikku nyrkeillä sisältäpäin.

Olin ollut töissä opintoja edeltäneen vuoden enkä ollut ehtinyt tehdä omaa työtä riittävästi. Olin kokeillut maalata valokuvista, joka oli ihan mielenkiintoista. Valokuvasta maalaaminen tuntui ainakin paljon helpommalta kuin maalata ilman, sillä kun työskentelyaikaa oli vähän, oli aina jokin kohta, josta saattoi aloittaa. Koen kuvasta maalaamisen kuitenkin ristiriitaiseksi. Valokuvassa kameran optiikka on jo tehnyt valintoja, ja vaikka maalari ei kuvaa "jäljentäisikään", ei kuvasta välttämättä välity ihmisen sisäinen näkemisen kokemus.

Pitkin kevättä ja syksyä 2018 maalasini tiloihin ja erityisesti kotiin liittyviä maalauksia, joissa toistui tilassa näkyvä aukko taikka peilin kautta näkyvä näkymä toiseen tilaan. Näissä oli lähtökohtana kännykällä näpättyt kuvat. Näin jälkepäin ajatellen, niissä on ollut aiheena jokin, minkä nyt voisin määritellä kuvan ihmeeksi. Kuvassa tilasta toiseen tilaan avautuva peili tai aukkohän on kuin allegoria maalauksesta itsestään. Jostain syystä maalauksissa oli paljon suoria ja kulmikkaita muotoja.

Toisena juonteena maalaamisessani kulki pyöreistä ja ovaaleista muodoista muodostuvat kasvimaaiset näkymät. Pitkän aikaa työskentelyssäni kulkivat nämä jakautuneet piirteet, kunnes jossakin vaiheessa hylkäsin tilaa kuvaavat maalaukset. Minulla oli olo, kuin kulkisin kahta tietä, joita en pystynyt yhdistämään.

Lopulta palasin maalaamaan ilman lähtökohtakuva, joka on vaikeampaa eikä viittaa niin voimakkaasti näkyvään maailmaan – mikäli näin nyt voi sanoa kun näkyvän kanssa työskentelee.

## KUVAN KEVÄT 2019 - ESITTELYÄ JA POHDINTAA

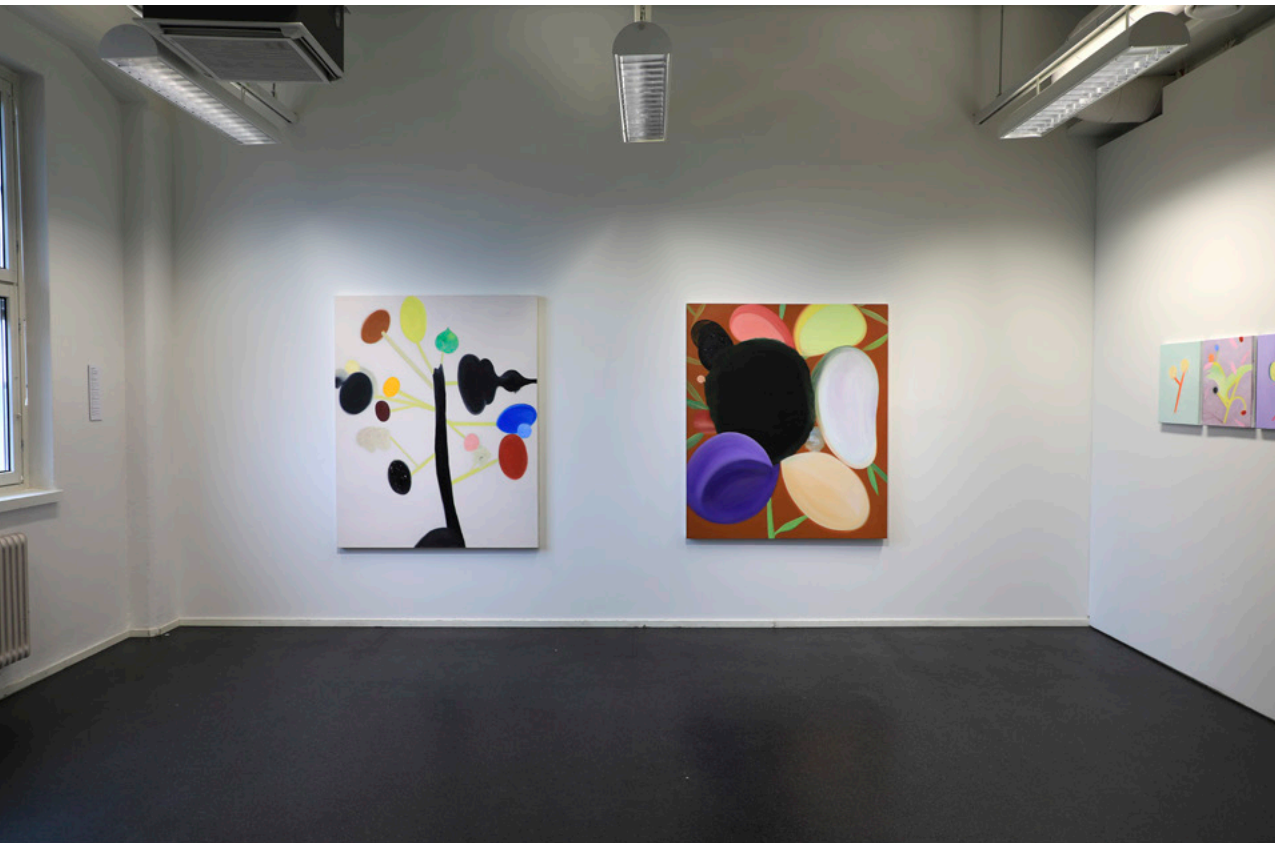
Taiteellisen opinnäytteeni ensimmäinen osa oli esillä Taideyliopiston Kuvataideakatemia Kuvan Kevät 2019-lopputyönäyttelyssä. Sain omille töilleni pienen, ikkunallisen huoneen, jonka jaoin Iida Piin kanssa. Teokseni, yhdeksän öljyvärimaalausta, olivat esillä Exhibition Laboratoryn B-tilassa.

Saimme tietää yhteisnäyttelyn tilat ja tilajaon vasta erittäin myöhäisessä vaiheessa kevättä. Tämä vaikutti teosvalintoihin ja työprosessiin muun muassa siten, että en halunnut ajatella mitään tilaan sijoittuvaa - muuten kuin maalauksia seinälle.

Ripustin maalaukset kahdelle toisensa kulmittain kohtaavalle seinälle. Ikkunan viereiselle, vasemmalle seinälle ripustin kaksi isoa maalausta ja oikeanpuoleiselle seinälle seitsemän pienempää maalausta riviin, viere viereen. Pienet maalaukset osittain söivät toisiaan, mutta halusin, että ripustukseen muodostuu viittaus sarjakuvaan, ja että työt provosoisivat katsomaan itseään jatkumona ja muutoksien virtana. Lisäksi kaipasin ripustukseen verevyyttä.



Linda Roschier, 2019. *Rudimentary magic*. Yleiskuva Kuvan Kevät 2019 -näyttelystä. Kuva: Petri Summanen.



Linda Roschier, 2019. *Unelma elämästä / Dream of Life / ja Kuuntelija / Listener*. Yleiskuva näyttelytilasta. Kuva: Emma Peura.



Linda Roschier, 2019. Yleiskuva näyttelytilasta. Kuva: Emma Peura

## KUVAN KEVÄT 2019: YHDEKSÄN MAALAUSTA

Tässä kohtaa otan esille Kuvan Keväessä esittämäni maalaukset ja palaan katsomaan niitä, sekä kommentoin jokaista lyhyesti.

1. UNELMA ELÄMÄSTÄ / DREAM OF LIFE 2019 / 150x120 cm / Tempera ja öljyväri pellavalle
2. KUUNTELIJA / LISTENER 2019 / 140x120 cm / Tempera ja öljyväri pellavalle
3. NÄKEMISESTÄ 1 / ABOUT SEEING 1 / 41x33 cm / Öljyväri pellavalle
4. VARJO / SHADOW 2019 / 41x33 cm / Öljyväri pellavalle
5. NÄKEMISESTÄ 2 / ABOUT SEEING 2 2019 / 41x33 cm / Öljyväri pellavalle
6. KIELI / LANGUAGE 2019 / 41x33 cm / Öljyväri pellavalle
7. TAIKASAUVA / MAGIC WAND 2019 / 41x33 cm / Öljyväri pellavalle
8. HOMER 2019 / 41x33 cm / Öljyväri pellavalle
9. MATKUSTAA PAIKOILLAAN / TRAVELING WHILE STILL 2019 / 41x33 cm / Öljyväri pellavalle



Linda Roschier, 2019. *Kuuntelija / Listener*. 140x120 cm. Tempera ja öljyväri pellavalle.  
Kuva: Linda Roschier.

Tämä hankala ja omituinen, osin jäykkäkin maalaus oli rakkain teokseni tässä näyttelyssä. Sen värit tuntuvat hyvin ravitsevilta.



Linda Roschier 2018. *Näkemisestä / About seeing*. 41x33 cm. Öljyväri pellavalle. Kuva: Linda Roschier.

Tämä teos maalasi itsensä mielessäni valmiiksi matkalla työhuoneelle, missä vain sitten toteutin sen. Minulle se on maalaus näkemisestä, mutta toki monia muitakin asioita. Ehkä oli ajatus lehmuksen siemenistäkin. Tämän myötä aloin maalata maalauksia "näkemisestä". Teos on näennäisesti hyvin vaatimaton, mutta maavihreästä ja titaanivalkoisesta sekoitettu vaalea vihreä on yllättävän voimakas, ei uskoisi.



Linda Roschier 2019. *Varjo / Shadow*. 41x33 cm. Öljyväri pellavalle. Kuva: Linda Roschier.

"Näkemisestä" -kuvatyyppistä kehkeytynyt -sarjakuvallinen avautuma moneuteen. Siinä on viittaus hyvin kauas ja toisaalta hyvin lähelle. Kasvilla on joku ampuminen meneillään.



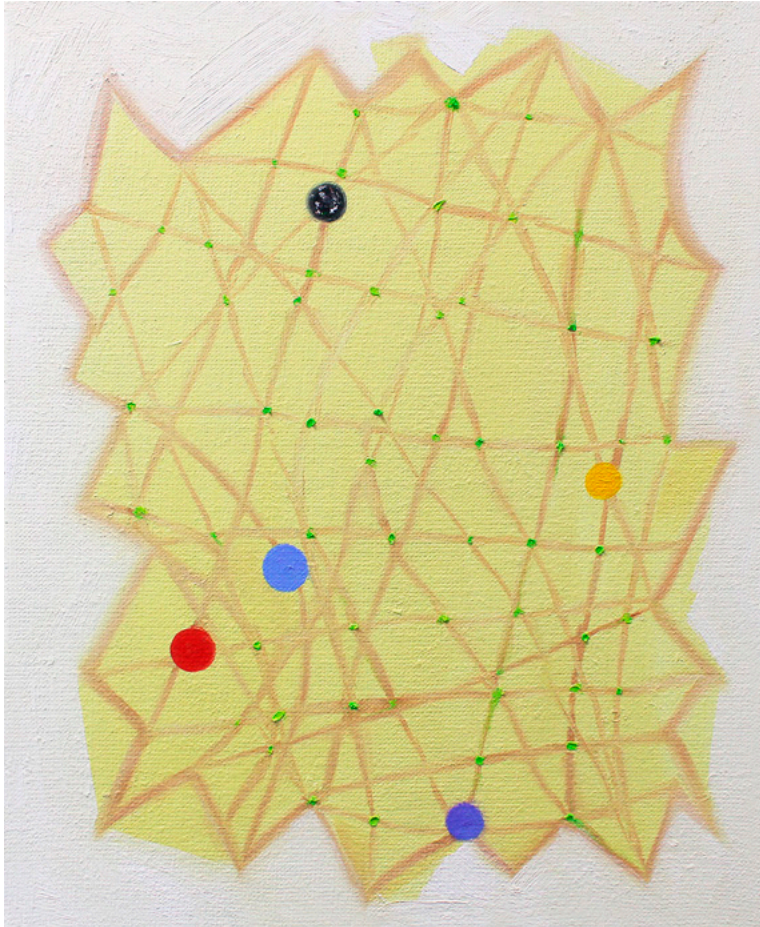
Linda Roschier 2019. Näkemisestä 2 / About seeing 2. 41x33 cm. Öljyväri pellavalle. Kuva: Linda Roschier.

Tämä maalaus on kanssa yksi hetkauttava kaveri. Näkemisestä-kuvatyyppi alkoi jalostua jotenkin käsitteellisemmäksi. Hämmäntävää, miten maalauksesta puhuttaessa "käsitteellinen" voi tarkoittaa milloin jotakin jossa täytyy tietää jotakin teoksesta ymmärtääkseen sen jujun tai sitten välillä se voi tarkoittaa luonnehdintaa muotopiirteistä. Käytänkin sitä tässä varmaankin väärin. Maalaushan on jo lähtökohtaisesti erikoisella tavalla täysin käsitteellinen ja täysin materiaallinen objekti. Jotta maalausta pystyy katsomaan, täytyy jo olla sitoutunut tiettyyn käsitteellisyyden tasoon - maalaus ei ole leikkuulauta, porras eikä muutenkaan sovellu kovaan käyttöön. Toisaalta maalaus syntyy materiaaleistaan, on ajattelua materiaalilla. Olen huomannut, että tällainen kuvatyyppi on nyt ilmestynyt minulle ja että maalatessa sitä olen tietoisempi siitä, että sellainen on. Liittyy kasvienkin mahdolliseen näkemiseen ja toisaalta aina samaistan silmäni noiden pallukoiden tunteeseen.



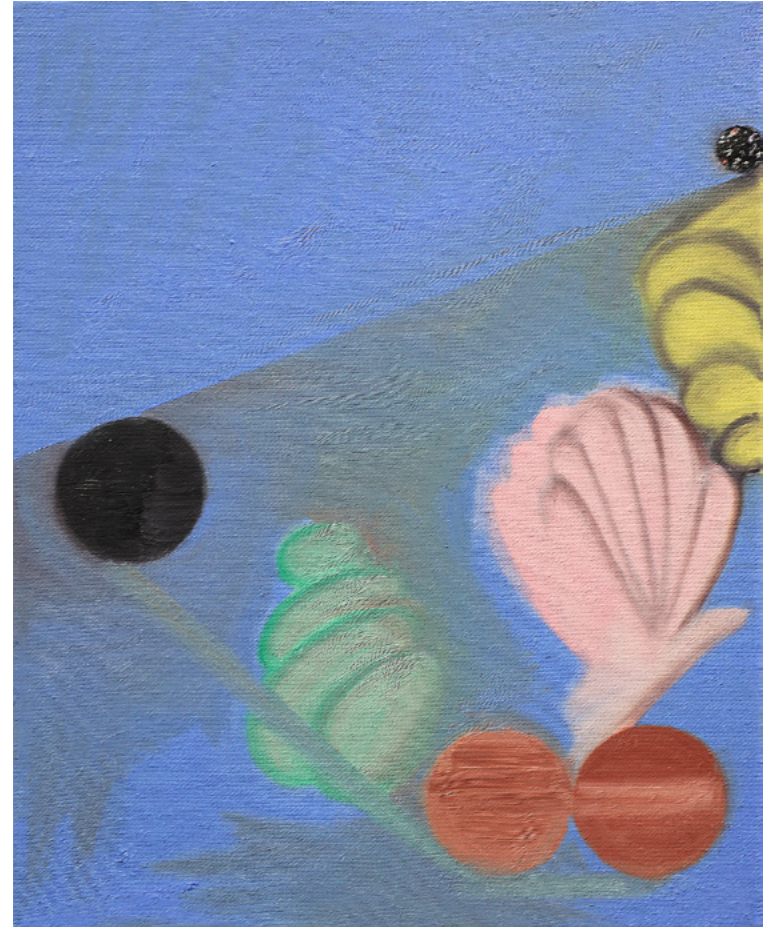
Linda Roschier 2019. Taikasauva / Magic wand. 41x33 cm. Öljyväri pellavalle. Kuva:Linda Roschier.

Kasvi - taikasauva - sivellin jatkaa riehumistaan. Ilmestyi verkko. Se on jotenkin elollinen verkko, siellä kulkee tietoa, nuo vihreät pienet pilkut.



Linda Roschier 2019. Kieli / Language. 41x33 cm. Öljyväri pellavalle.  
Kuva: Linda Roschier.

Verkko jatkuu ja on myös kuin tähti, elegantti. Näitä pieniä teoksia katsoessa ajattelen myös kieltä, aakkosia, näiden maalausten ilmentämää kieltä. Ne ilmestyvät, pulpahtavat ja kertovat jotakin.



Linda Roschier 2019. Homer. 41x33 cm. Öljyväri pellavalle.  
Kuva: Linda Roschier.

Tässä maalauksessa ilmestyi ensimmäisen kerran Homer Simpsonin keltainen näppi. Jäin siihen koukuun ja tämän jälkeen olen maalannut useita maalauksia, joissa toistuu sarjakuvamaisia käsiä. Tässä kohtasin myös ensimmäisen kerran tuon osan maalauksesta peittävän yksivärisen pinnan. Sekin on jäänyt elämään, taas yksi kuvatyyppejä.



Linda Roschier 2019. Matkustaa paikoillaan / Traveling while Still. 41x33 cm.  
Öljyväri pellavalle. Kuva: Linda Roschier.

*"Asetin kaukoputkeni polttopisteen hiukan tarkemmin ja erotin julisteen reunasta hiukan pienemmillä kirjaimilla: KUKAHAN SE ON ? KUKA SITÄ TIETÄÄ."*

(Calvino. Kosmokomiikka. 2006, 138)

Minulla oli silmäluomieni alla monta päivää tämänkaltainen kuva tulossa ulos. En oikein ymmärrä mistä tai miksi sellainen tuli. En aluksi suostunut maalaamaan sitä, mutta kuva häilyi kunnes maalasin sen lopulta. Halusin saada punaisen narun jatkumaan katkeamattomana ja niin, että sen kulkua voi seurata täydellisen kierroksen. Kyllä oli ekstaattista maalata sitä, hypnoottista. Kuinka pitkän matkan teinkään joka kerta, kun maalasin kierroksen. Siksi sen nimeksi tuli mikä tuli.

## KUVAUSTA MAALAUSSPROSESSISTA: *UNELMA ELÄMÄSTÄ / DREAM OF LIFE 2019*

Kuvan keväässä olleet isot teokseni *Dream of Life* ja *Kuuntelija* syntyivät kumpikin varsin hitaasti. Olin aloittanut teosten maalaamisen kesällä 2018 ja ne tulivat valmiiksi vasta vuoden 2019 puolella. Hitaus on toki suhteellinen käsite, mutta parin vuoden mittaisissa opinnoissa tämä tuntuu pitkältä ajalta.

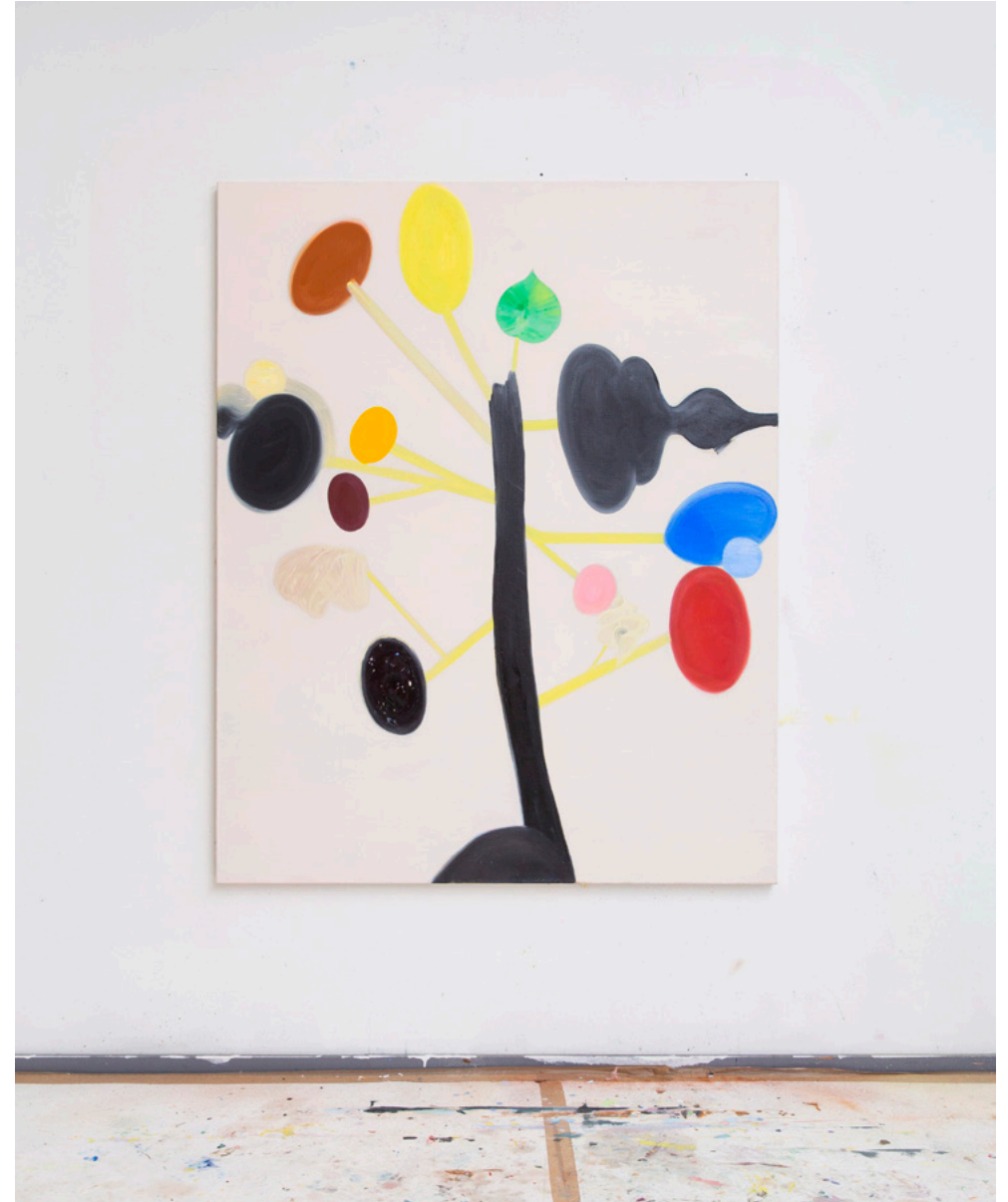
Kun maalauksista joutuu kirjoittamaan, ajautuu helposti etäälle maalauksen valmistamisen vaiheista. Ehkä siksi, että maalausprosessiin kuuluu paljonkin asioita joiden auki kirjoittaminen tuntuu lähinnä banaalilta. Tämän lisäksi prosessiin kuuluu paljon sellaista, jota ei ymmärrä, tiedosta tai joka on ristiriitaista.

Tämän takia koetan avata Kuvan Kevään teoksia kertomalla yhden maalauksen maalausprosessista.

Toisaalta kirjoittaessa joutuu myös aina valitsemaan, mitä kertoo ja tässä mielessä voi tuntua houkuttelevalta esittää itsensä fiksummassa valossa. Ulospäin näkyy valmis maalaus, joka kylläkin sisältää siihen johtaneen koreografian ja riippuu maalauksesta, miten lopputulokseen on päätytty. Jotkin maalaukset syntyvät kuin itsestään ja joidenkin kanssa taas voi elää kauankin hankalassa prosessissa. Tällaisessa työskentelytavassa, jossa ei suunnittele sitä, mitä aikoo maalata, joutuu välillä harhailemaan kauankin. Mutta toisaalta välttyy siltä, että tiesi jo ennalta, minkälaiseksi maalaus muodostuu. Välillä katsoessani omaa maalaustani en voi enää edes käsittää, miten olen lopputulokseen päätenyt. Se on upeaa!

Kun teos toistuvasti tuntuu sanelevan itse itsensä, tämä tietyllä tapaa asettaa kyseenalaiseksi taideteoksen tekijyyden.

Tarjoan teille nyt kurkistusaukon siihen hitonmoiseen Via Dolorosaan, joka maalauksen "Dream of Life" maalaaminen oli. Se on muuten tekemistä, josta pidän enemmän kuin mistään:



Linda Roschier 2019. Unelma elämästä / Dream of Life. 150x120cm. Tempera ja öljyväri pellavalle.  
Kuva: Petri Summanen.

Teoksen syntyprosessi oli hankala. Muistan maalanneeni pohjalle aluksi erilaisista väiraidoista koostuvan, vähän kuin kumpuilevan maiseman. Olin ostanut muutaman uuden värin ja halusin nähdä niitä. Kumpuileva maisema ei toiminut yhtään. Lisäsin maisemaan muutaman mustan pyöröylän. Ei mitään ymmärrystä siitä, mitä tämä maalaus kanavoi. Niin - kanavoi- koska en ajattele, että se tulee vain minusta vaan minun lävitseni.

Jatkoin lisäämällä keskelle mustan pystysuoran linjan - mielikuva karrelle palaneesta murtuneesta puunrungosta. Sitä kautta sukelsi muististani eräs vanha maalaukseni, jossa hakatusta puuntyngästä nousee nuori verso, versosta kumpuaa jonkinlaista elämän puhetta – värejä.

Nyt oli maalauksen ydin paljastunut, mutta muoto aivan vajaa. En tiennyt, miten saada tausta ja edustan puufiguuri samaan kuvatilaa. Toisekseen taustan vihreät värisävyt puumaisen muodon kanssa tuntui liian itsestäänselvältä yhdistelmältä. Sitä paitsi en pitänyt läpikuultavista vihreistä, vaikutelma oli jotenkin värillisesti laimea. Päätin tehdä jotakin tuhotakseni taustan.

Maalasin ohuen violetin lasuurin taustan päälle. Se toimi hyvin katalyyttinä prosessia vauhdittamassa, sillä näkymä oli niin hirveä, että enää ei ollut mitään suojeltavaa sillä saralla. Aloin peittää taustaa vaalealla neutraalikholla värillä.

Minulla oli Mallan kurssilla itse valmistettua lime stone-pigmentistä hierrettyä öljyväriä, jota kokeilin runkoon ja tummiin palluroihin. Se oli kivipigmenttiä ja hiekkaisen tuntuista ja teki ihanan samettisen pinnan mustaan sekoitettuna.

Kaksi mereen viittaavaa elementtiä ilmestyi, simpukka ja jonkinlainen merivuokko, ne viittasivat sinne, mistä elämä alkoi. Muistelin joskus koulussa piirtämäni eliökuntaa luokittelevaa puuta. Maalaamani alkoi muistuttaa sukupuuta, ylimmäs kipusi heleä vihreä lehti osoittamaan tulevaisuuteen.

Sininen ja punainen värisoikio asettuivat vierekkäin, sillä se on minulle vaikea yhdistelmä ja halusin nähdä sen - toistuva tutkiskelun aihe.

Puunrunkoon alkoi muodostua keltaisia oksia yhdistämään väripalloja runkoon. Ei ole muuten helppoa maalata tuollaista siveltimenlevyistä suoraa ja vaivattoman oloista linjaa.

Maalaukseen ilmestyi kaksi elementtiä, joita kutsun maisemapalloiksi : oikealla

ylhäällä vaalean keltainen pienehkö pyöröylä ja sinisen ja punaisen ovaalin luona oleva vaaleansininen pallo. Ne on maalattu vaakasuorin vedoin siten, että ne näyttävät kolmiulotteisemmilta kuin muut väriympyrät ( lukuunottamatta mustia alueita ).

Vasemmalle alas mustaan pyöröylään tökin pisteitä, jotta se ei olisi liian samankaltainen muiden mustien alueiden kanssa, se alkoi muistuttaa pienoiskuvaa avaruudesta, olkoon sitten niin.

Joka tapauksessa, maalaus ei toiminut. Se oli menettänyt hehkunsa liian monien maalauksetojen myötä ja tausta oli isoin ongelma. Näkymä oli ihan hirveä. Nyt tuntuu ihan uskomattomalta, että minulla on vielä tässä vaiheessa ollut uskoa tämän työn tulevaisuuteen, mutta näköjään sitä oli.

Samaan aikaan valmistimme Mallan tunnilla isot tuubit valkoista putridoa, joka on temperan ja öljymaalain sekoitus. Juoksin tuubini kanssa studioon ja sekoitin sillä sopivan taitetun vaalean, jolla aloin maalata taustaa -> TAIKAA! Valo palasi maalaukseen ja maalattuani kaiken vielä moneen kertaan, siitä tuli teos.

Joten, mitä ajattelen kuin maalaan? Kun olen ihan "tyhmä kuin maalari"?<sup>1</sup>

Moniakin asioita. Prosessissa näyttää olevan erilaisia vaiheita. Yksi osa on maalauksen ytimen paljastuminen. Siinä kohtaa maalatessa on jollakin tasolla näkynyt mitä maalaus kanavoi, mutta tässä vaiheessa sen muoto voi vielä olla hyvin heikko. Sitten täytyy kunnioittaa maalausta maalaamalla niin hyvin kuin osaa ja saada se loistamaan. Siispä maalaan. Tässä vaiheessa keskittyy siihen, miten väripinnat kohtaavat, elementtien suhde ja koko suhteessa toisiinsa, muutenkin – tärkeää on asioiden suhde toisiinsa. Väripintojen täytyy hehkua.

Aina tässä ei onnistu. Maalaaminen on vaikeaa ja tämän tyyppisessä työskentelyssä, joka itselleni näyttää olevan luonteenomaista, on myös pitkälti uskon varassa. Siinä kohtaa kun se loppuu, työstä ei tule mitään. Joten maalaan vain, maalaan, sivelen väriä sileähkölle pohjalle, tunnit kuluvat. Maalaan kunnes teos täyttää minut ilolla kun katson sitä.

Maalaan kunnes maalaukspommi on valmis.

<sup>1</sup> Siukonen, Jyrki. Tyhmä kuin maalari? Leibniz ja taiteellisen tiedon olemus. niin&näin 2/99 . <https://netn.fi/sites/www.netn.fi/files/netn992-05.pdf> . Luettu 15.5.2020

*”Tärkeintä oli että kaikesta mitä tein pantaisiin merkille olennainen, se mihin paino pantaisiin, mitä oli huomattava ja mitä ei. Valmistin valtavan julisteen jossa oli suuntamerkki, käsi etusormi ojossa. Kun tein jotakin johon halusin kiinnittää huomiota minun tarvitsi vain kohottaa julisteeni ja yrittää saada sormi osoittamaan tapahtuman tärkeintä yksityiskohtaa. Niitä hetkiä varten jotka minusta oli parempi ohittaa vähin äänin valmistin itselleni toisen julisteen, jossa käden peukalo osoitti eri suuntaan kuin mihin minä olin kääntynyt, jotta huomio kiinnittyisi toisaalle.”*

(Calvino. Kosmokomiikkaa. 2006, 140)

*RUDIMENTARY MAGIC*  
EXHIBITION LABORATORY PROJECT ROOM



Linda Roschier, 2019. Yleiskuva *Rudimentary magic* Exhibition Laboratory Project Room. Kuva: Petri Summanen.

Lopputyöni toinen taiteellinen osuus oli Project Roomissa esittämäni pieni näyttely syyslokakuussa 2019. Näyttelyn nimi oli *Rudimentary magic*.

Galleria oli jaettu siten, että kadulta tullessa etutilassa oli samaan aikaan Philip Lernhammaren näyttely ja oma tilani oli gallerian taaempi huone ja etuhuoneen ja takahuoneen välinen käytävämäinen tila. Sain tietää näyttelyajasta lyhyellä varoitusajalla.

Kuvaan Kevään jälkeen olin ollut turhautunut siihen, kuinka huonosti maalauksia osataan lukea ja koin tarvetta sanoa joitakin asioita selkeämmin. Olin alkanut työstää itselleni uusia teoselementtejä, yhdistääkseni niitä maalauksien kanssa. Oli loppukesä ja jostakin syystä halusin kokeilla päällystää maalauksivaununni pellavakankaalla. Halusin luoda työhuoneelleni erityisen herkän elementin, jonka päälle voisin laittaa asioita, joita haluan katsella. En siinä vaiheessa ajatellut, että siitä välttämättä tulisi teosta, halusin vain kokeilla, mihin se johtaa. Käytin pellavan paloja, joita minulla oli ja verhoilin kankaalla kärkyt jättäen pyörät päällystämättä, jotta ne eivät likaantuisi.

Kävelin kallioilla koirani kanssa ja katselin, kuinka vaaleankeltaiset heinät huojuivat tuulessa, kuin maalaten ilmaa. Keräsin heiniä ja valmistin niistä kaksi viitteellistä sivellintä/luutaa/taikasauvaa.

Olin astiakaupassa töissä ja astiat alkoivat kulkeutua uniini. Jostain syystä näihin uniini liittyi aina hiekkaa. Näin paljon unia liittyen taiteelliseen työskentelyyn. Saatoin nähdä jopa suht kuivia hyvin realistisia unia, joissa minulle saneltiin tarkat ohjeet siitä, kuinka tehdä joku tietty taideteos. Välillä myös toteutin teoksen ohjeiden mukaan kun kerran oli mahdollista.

Annalan huvilan edustalle ajettiin uutta hiekkaa, hiekkakäytävien päällystämiseksi. Hiekka oli erinomaisen kauniin punertavaa. Pihistin sitä vähän jotakin käyttöä varten. Sehän oli kuin punaista maalia alkeellisimmillaan. Työhuoneella täytin lautasen hiekalla ja näin unta lasikuulista, lisäsin lasikuulia. Lautasille ilmaantui löytämiäni koruja, sekin pidempään jatkunut sivujuonne työskentelyni laajemmassa kehyksessä.

Myöhemmin tajusin, että posliinilautanen, lasikuulat, nekin ovat vain hiekan olomuotoja. Hiekasta lasikuuliksi, astioiksi, koruiksi ja takaisin.



Linda Roschier, 2019. Yleiskuva Rudimentary magic Exhibition Laboratory Project Room. Kuva: Petri Summanen.

Project Roomin takahuonetila on aina ollut minusta hankala näyttelytila ja kun sain kuulla näyttelyajasta, halusin jotenkin ottaa tilaa haltuun, edes kevyelti.

Näyttelyn nimi tuli teosparista, jonka oli maalannut keväällä 2019 ja joiden nimiksi olin antanut *Rudimentary magic 1* ja *Rudimentary magic 2*. Nämä eivät olleet mahtuneet Kuvan Kevääseen ja olin ollut harmissani siitä. Nyt niistä tuli näyttelyn kivijalka.

Loppujen lopuksi lyhyt, mutta intensiivinen työprosessi selvästikin avasi minulle uusia mahdollisuuksia. Jouduin tekemään ratkaisuja hyvin nopeasti ja kokonaisuus muodostui siitä keitelmästä, jossa jo olin: Maalauksista, pellavalla päällystetyistä maalauskärryistä, unista, heinäsiiveltimistä/taikasauvoista, astioista, löytyneistä koruista, hiekasta, joka kuin pyyhkäisi lattialistojen alta näyttelytilaan (koska näin siitä unta), musiikista jota kuuntelin. Katselin teoksia ja yhtäkkiä alkoi hahmottua ajatus taikurin huoneesta, jossa aineet vaihtavat olomuotojaan.

Tärkeäksi osaksi näyttelyä tuli myös teksti, jonka kirjoitin runomuotoon ja teoslista, josta saattaa selvitä yksityiskohtia, joita ei voinut nähdä. Kuten se, että tilassa oli myös peruna. Jälkeenpäin ajateltuna näyttely voimisti vaistomaista ajatustani huokoisuudesta, annoin prosessin näkyä edes hieman selkeämmin.

## *RUDIMENTARY MAGIC 11 TEOSTA*

1. UTELIAISUUS / CURIOSITY 2019 / 41x33 cm / Öljyväri pellavalle, mehiläisvaha / Oil on linen, beeswax
2. TAIKASAUVA / MAGIC WAND 2019 / Puu ja heinä, ompelulanka / Wood and hay, sewing thread
3. OVI / DOOR 2019 / 220x65,5 cm / Öljyväri pellavalle / Oil on linen
4. TIEDOKSI / JUST A REMINDER 2019 / 41x33 cm / Öljyväri pellavalle / Oil on linen
5. RUDIMENTARY MAGIC 2019 / 140x132 cm / Öljyväri pellavalle / Oil on linen
6. PIENISTÄ ASIOISTA / OUT OF SMALL THINGS 2019 / 41x33 cm / Öljyväri pellavalle / Oil on linen
7. KOISO / NIGHTSHADE 2019 / 41x33 cm / Öljyväri pellavalle, pellavapäällysteiset kehykset / Oil on linen, linen frames
8. UTELIAISUUS 2 / CURIOSITY 2 2019 / 61x50 cm / Öljyväri pellavalle, mehiläisvaha / Oil on linen, beeswax
9. AIKAMATKA 90-LUVULLE / TIMETRAVEL TO 90'S 2019 / 41x33 cm / Öljyväri pellavalle / Oil on linen
10. RUDIMENTARY MAGIC 2 2019 / 101,5x96 cm / Öljyväri pellavalle / Oil on linen
11. VAUNU / TROLLEY 2019 / Pellavalla päällystetty vaunu, heinää, puuta, ompeluneula, lautasia, hiekkaa, lasikuulia, puun siemeniä, itsetehtyä mehiläisvahaväriä, sulka, simpukka, löydettyjä koruja, kivinen suukko, pieni tuutti, paperi-ihminen

A trolley covered with linen, an artist made broomstick ( for artistic purpose only: made of hay and wood ) , sewing needle, plates, sand, marbles, tree seeds, selfmade beeswax color, hay, feather, seashell, found jewellery, a kiss in form of a stone, a cone, a paper human

*Ja hiekkaa ja peruna / And sand and a potato*



Linda Roschier, 2019. Yleiskuva Rudimentary magic Exhibition Laboratory Project Room. Kuva: Petri Summanen.



Linda Roschier, 2019. Yleiskuva *Rudimentary magic* Exhibition Laboratory Project Room. Kuva: Petri Summanen.

## RUDIMENTARY MAGIC / MAALAUSSINSTALLAATIO

Ajattelen perunaa.  
 Ajattelen perunan monia vaiheita.  
 Ajattelen lukemattoman monia esivanhempiani.  
 Ja esivanhempien lukemattoman monia vaiheita.

Ehkä he ovat uneksineet:  
 Pienistä vaunuista, pellavaisista.

Vaunuissa tarjolla:  
 Hiekkaa lautasilla  
 lasikuulia  
 kaduilta löytyneitä koruja  
 heinää  
 ja väriä.

Tulevaisuudessa - lapsi, joka:  
 Löytää Liverpoolin kadulta helmen  
 Istuttaa perunan  
 Kuuntelee räppiä ja  
 Näkee tuhat unta teoksista, joita -  
 Pohtii jääkiekkoa  
 Ottaa kiinni höyhenen joka laskeutuu puusta  
 Joka maalaa koisokasvin kukan ( tulkitaan tähdeksi ) -

Siirtelee jalkojaan edestakaisin: tanssii  
 Siirtelee värejä edestakaisin: maalaa  
 Siirtelee hiekkaa edestakaisin: huhkii

Hiekasta lasiksi metalliksi posliiniksi ajatuksiksi ideoiksi unelmiksi  
 Kasvikuiduista kankaaksi paperiksi väreiksi kukiksi tähdiksi  
 Unista haaveiksi suunnitelmiksi todeksi nähtäväksi käsinkosketeltavaksi jaettavaksi

Muinaisilta ajoilta tulevaisuuteen ja RÄPS tähän nyt PUM

*”Tein vielä kolmannenkin julisteen jossa luki EI PÄDE ja jonka voisin nostaa kun halusin tehdä edellisen julisteen mitättömäksi, mutta jokaisella galaksilla tämä kuva nähtäisiin vasta sen kuvan jälkeen, jota halusin korjata, ja paha oli jo tapahtunut enkä voinut enää muuta kuin tehdä itseni entistä naurettavammaksi. Ja tätä minun taas olisi hyvitetävä taas uudella julisteella TUO EI PÄDE EI PÄDE, ja sekin olisi ollut yhtä hyödytöntä.”*

(Calvino. Kosmokomiikka. 2006, 142)



Linda Roschier, 2019. Yleiskuvat *Rudimentary magic* Exhibition Laboratory Project Room. Kuva: Petri Summanen.



Linda Roschier, 2019. Yleiskuvat *Rudimentary magic* Exhibition Laboratory Project Room. Kuva: Petri Summanen.



Linda Roschier, 2019. *Uteliaisuus / Curiosity (My whole life I just wanted to be a rapper)*. 61x50 cm. Öljyväri pellavalle, mehiläisvaha. Kuva: Petri Summanen.



Linda Roschier, 2019. *Aikamatka 90-luvulle / Timetravel to 90's*. 41x33 cm. Öljyväri pellavalle. Kuva: Petri Summanen.



Linda Roschier, 2019. *Vaunu / Trolley*. Maalausvaunu, pellava, ompelulanka, lautaset, hiekka, heinä, puu, lasikuulat, löytyneet korut jne. Kuva: Petri Summanen.



Linda Roschier, 2019. *Koiso / Nightshade*. 42x34 cm. Öljyväri ja pellavakehykset.  
*Pienistä asioista / Out of small things*. 41x33 cm. Öljyväri pellavalle. Kuva: Petri Summanen.



Linda Roschier, 2019. Yleiskuvat *Rudimentary magic* Exhibition Laboratory Project Room. Kuva: Petri Summanen.



Linda Roschier, 2019. *Rudimentary magic 2*. 101,5x96 cm. Öljyväri pellavalle.  
Kuva: Petri Summanen.



Linda Roschier, 2019. Yleiskuvat *Rudimentary magic* Exhibition Laboratory Project Room. Kuva: Petri Summanen.



Linda Roschier, 2019. *Rudimentary magic 1*. 124x122 cm.  
Öljyväri pellavalle. Kuva: Petri Summanen.



Linda Roschier, 2019. *Uteliaisuus / Curiosity*. 41x33 cm. Öljyväri, mehiläisvaha pellavalle. Kuva: Petri Summanen.



Linda Roschier, 2019. Yleiskuva Project Roomista. Kuva: Petri Summanen.



Linda Roschier, 2019. Yleiskuva Project Roomista. Kuva: Petri Summanen.



Linda Roschier, 2019. *Tiedoksi / Just to let you know*. 41x33 cm.  
Öljyväri pellavalle, heinä. Kuva: Petri Summanen.



Linda Roschier, 2019. Yleiskuva Project Roomista. Kuva: Petri Summanen.

## 2. MAALAAMINEN HUOKOISENA HOHTAMISEN TILANA

## KROMATOFORI - HOHTAMISTA

Näen videonpätkän tietynlaisesta mustekalasta. Se liikehtii vedessä sulavasti ja lehahtaa toisaalle nopeasti väriään muuttaen, muuttaa väriään riippuen ympäröivistä väreistä, sulautuen yhä uudestaan ympäristöönsä. Se on kaunis ja hurjakin tanssiessaan tanssiaan. Sen liikehdintä näyttää vaivattomalta, optimaaliselta, vaistomaiselta ja elegantilta.

Myöhemmin luen mustekalan ihon värimuutokset mahdollistavista kromatoforeista, pigmenttisoluista. Kussakin pigmenttisoluksikössä on oma värinsä ja joka yksikköön on kiinnittynyt pieniä lihaksia. Seepia muuttellee väritystään supistelemalla ja rentouttamalla kromatoforien lihaksia. Lihasten supistuessa solun pinta-ala kasvaa, ja solun väri peittää suuremman alueen. Rentouttamalla lihaksia väri häipyä näkyvistä.<sup>2</sup>

Väriin ja kuvioinnin muutokset seepian iholla tapahtuvat hyvin nopeasti, alle sekunnissa. Värimuutokset tapahtuvat salamannopeina hermostollisina vasteina ympäristön värien muutoksiin. Väriin muuttaminen on seepialle tärkeää suojautumisessa, maastoutumisessa ja saalistaessa. Vaikuttaa siltä että seepiat myös keskustelevat pitkiäkin aikoja hohtamalla toisilleen kehoillaan kuvioita.<sup>3</sup>

Ajaudun ajattelemaan väripinnan hohtamista ja maalaus pohjaa. Maalaus pohja on kehoni jatke. Sen kautta suuntaan maailmaan värihohtelua.

Mustekala käännähtää, kalaparvi merivirrassa katoaa meren syvyyksiin, kyljet välkähtävät valon osuessa niihin. Yhtäkkiä ajatus maalauksesta vapautuu materian painostaan ja muuttuu hyvin kevyeksi, valon nopeudella pyyhähtäväksi värähtelyksi.

Ajatus sinkoaa painottomana ulkoavaruuteen saakka ja kohtaa siellä Italo Calvinon sanat. Hän on keveyden kirjoittaja. Kirjassa *Kosmomiikkaa* olento Qfwfq kommunikoi planeetalta toisille tekemillään kylteillä. Kommunikaatio on osin vaikeaa planeettojen valtaviin etäisyyksien takia, viestien kulkeminen kestää miljoonia vuosia.

*” Eräänä yönä olin kuten tavallista tarkkailemassa taivasta kaukoputkellani. Huomasin että sadan miljoonan valovuoden päässä olevasta galaksista työntyi esiin lappu. Siihen oli kirjoitettu MINÄ NÄIN SINUT. ”*

(Calvino. *Kosmomiikkaa*. 2006, 128)

Mietin, minkälaisen dialogin taikka merkkikielen olennot olisivat voineet muodostaa kommunikoimalla vain värillisillä kylteillä? Näyttämällä värillistä kylttiä ; näyttämällä maalausta planeetalta toiselle, vastaamalla maalauksella? Ottaisiko joku planeetta tietyn maalauksen sodanjulistuksena ja syytäisi tuhoavia säteitä takaisin? Syntyisikö erittäin helliä suhteita planeettojen välille tiettyjen maalausten seurauksena?

Maalauksista etsitään usein maalauksen viestiä, merkitystä, sanomaa. David Joselit kirjoittaa tekstissään *Body Bags* taidehistorian ja –kritiikin diskurssissa vallitsevasta pakkomielleestä etsiä teoksista ”merkitystä” ja esittää, että meidän tulisi sen sijaan kysyä, mitä taideteos voi tehdä<sup>4</sup>?

Tämä purkaisu vanhanaikaista teosta esineellistävää subjekti-objektilatausta ja suuntaisi huomiota siihen, kuinka teos ”käyttäytyy” ( behaves ) päättymättömänä prosessina.

Värit hohtavat ja se on nimenomaan tapahtumaa. Ne eivät ole tapahtuvan ulkopuolella vaan keskellä tapahtumaa. Emme tiedä, mitä mustekalat toisilleen värein hohtamalla viestittelevät.

Alkaa muodostua ajatus värien kielestä, mutta ei-fiksaantuneena, kovettuneena monoliittisena arvostelmarakenteena vaan hohtavana vaihtona olentojen kesken.

Vaihdan päälleni vaaleanpunaisen mekon, jossa on heleän vihreitä ja ruskeita ruutuja.

---

<sup>2</sup> Ahola. 1999.

<sup>3</sup> Sommer. 2020.

<sup>4</sup> ”to trace the behavior of images” Joselit. 118.

## IHO NÄKEE JA IHMINEN HOHTAA VÄREIN

Makaan sängyssä, yritän nukahtaa. Oletko koskaan yrittänyt nukahtaa huoneessa, jossa on valot päällä? Olen peittänyt silmäni, mutta en nukahda – ihoni tuntee kirkkaan valon.

Ihmisen iho reagoi valoon ja riippuen ihotyypistä – muuttuu pimeässä kalpeammaiksi ja ohuemmaksi, auringossa tummentuu ja paksuuntuu. Joidenkin iho ei kestä alkukevään raakaa valoa ja lehauttaa ihottuman. Liika ultraviolettisäteily voi aiheuttaa ihosoluissa muutoksia.

Jo heti syntymässä ihmisvauvan väriä tarkkaillaan. Terve vastasyntynyt on possun punainen. Tullaan maailmaan, ollaan heti värisiä. Mikäli vastasyntynyt on keltainen, hänet laitetaan sinivalohoitoon. Sinivalohoidon valot hajoittavat vauvan elimistössä olevan bilirubiinin muotoon, joka poistuu virtsan mukana. Hoidon aikana vauvan silmät suojataan, valon kirkkauden vuoksi – valo hoitaa siis ihon kautta <sup>5</sup>.

Toisaalla tutkimuksissa taas huomattiin erityisesti sinisen valon tuottavan kipua sokeille migreenipotilaille<sup>6</sup> kun taas tietyn vihreän valon huomattiin helpottavan migreenikipua <sup>7</sup>.

Joten ihmiseläimen iho aistii valon väriä, reagoi siihen niin parantuen kuin kivuinkin. Kaiken lisäksi ihminen itsekin hohtelee - värein:

Perinteisen Kiinalaisen lääketieteen asiantuntija (TCM) käyttää kaikkia aistejaan diagnosoidessaan hoidettavaa: hän havainnoi potilaan värin – ja tämä ei tarkoita pelkkää ihon väriä, vaan hohdetta. Keuhko-ongelmista kärsivällä ihmisellä saattaa olla hyvin kirkkaan valkoinen hohde. Vaikea ruuansulatus voi ilmetä keltaisuutena. Mutta ei diagnosoia voi tehdä vain tämän perusteella. Väri antaa yhden suuntaviivan, sen lisäksi tunnustellaan hoidettavan pulssia, äänen sävyä, hajua, katsotaan kieltä, kuunnellaan sitä miten tämä kertoo vaivastaan <sup>8</sup>.

Palaan mustekalaan ja ajattelen ihon kautta näkemistä. Oikeastaan nyt kun katson monia maalauksiani, niissä toistuva yksivärinen alue alkaa ottaa minulle ihoalueen roolin. Kyse ei ole ihonvärisyydestä vaan tämä hiljaisuus, iho, läsnäolo esittäytyy monessa maalauksessani tärkeänä elementtinä. Alan ajatella maalausta ihojen välisenä hyvin nopeana, vaistomaisena, toisaalta pitkäänkin jatkuvana vaihtona.

---

<sup>5</sup> Kuuneva & Mäkinen.

<sup>6</sup> Orozco.

<sup>7</sup> Oxford University press.

<sup>8</sup> Opiskelin Perinteistä Kiinalaista Lääketiedettä 2009-2014.

## VÄRI

Hyvin varhainen muisto: mummoni oli kutonut minulle villasukat. Villasukan kantapäähän oli kulunut reikä ja mummi halusi parsia sen. Menimme lankakauppaan ostamaan lankaa. Mummi oli unohtanut sukan kotiin ja harmitteli, että nyt ei saataisi samanväristä lankaa. Kiertelin harmaiden lankojen hyllyillä ja otin yhden kerän, sillä se oli oikean värinen. Mummoa hieman nauratti, että juuri tämäkö nyt on se oikea väri. Muistan, että tilanteessa ei ollut minusta mitään ihmeellistä, muistinhan nyt selvästi oman villasukkani värin. Lanka oli oikean värinen.

Tämä muisto tulee aina mieleni kun joku sanoo, että värejä ei voi pitää mielessään kovin kauaa. Enhän minä muuta tee kuin pidän värejä mielessäni. Toki väripigmenti tiettyyn sideaineeseen sitoutettuna on materiaa ja saatavilla olevan materian kirjo ei ole niin laaja kuin jokaikisen värisävyn. Tutun väripigmentin voi kuitenkin helposti tunnistaa muidenkin maalareiden teoksissa. Se ei ole vain värin sävy, se on tietyn aineen tuntu. Miltä tämä tietty rautaoksidipunaisen vivahde tuntuu.

Kuvan Kevään katalogitekstissä halusin nostaa värit, tuon äänettömän toimijan esille kirjoittaen seuraavasti:

*“Välillä mietin, ettei maalaaminen eroa taikuudesta.*

*Ensin väriaineet ovat hiljaa pakkauksissaan, mutta kun otan ne esille ja levitän näkyviin, alkaa toiminta.*

*Värit kuljettavat: Katson tietyn keltaisen ja ruskean yhdistelmää ja liu’un 1950-luvulle. Violetti tippa maalia vihreän vieressä vie 1990-luvun alkuun. Voin matkustaa ajassa hyvin kauas menneisyyteen, keskelle punaista hiekkatasankoa.*

*Yhtä lailla tietyt värit kuljettavat tulevaisuuteen tavalla, jota en ymmärrä. Valikoin värejä vaistonvaraisesti. Ne opastavat minua. Ne neuvottelevat kanssani ja saavat minut työskentelemään siten, että vuoropuhelussa syntyy maalaus, joka asettuu tuntemani ja tuntemattoman maailman väliin. Hiljaiset ovat puhuneet.”*

Ristiriitaista: Minä maalarina laitan väriaineet maalauskankealle - mutta prosessiin liittyy kuitenkin ominaisuus, jossa voi tuntua, kuin edellinen väri sanelisi viereensä tulevan. Se asettaa aina kyseenalaiseksi sen, mistä maalaus oikeastaan tulee.

Joitakin maalauksiani on kommentoitu, että värimaailma on liian valkoisella taitettu, pastellinen. Tämä sai minut miettimään asiaa ja olen tullut asiassa tulokseenkin:

Omissa maalauksissani värien taittaminen valkoisella pehmentää maalausta ja tuo asioita lähemmäs pintaa. Vaalea väri kieltää voimakkaan syvyyksilluusion. Mutta ennen kaikkea tässä tapauksessa se muuttaa värin lämpötilaa siten, että se “lämmittää” värejä ja aktivoi ihoa.

Tajusin tämän kulkiessani Helsingissä helteellä rapattujen talojen välissä. Lämmin ilma ja rappauksista hohkava taittuva valo saivat väripinnat huokumaan vaalean maitomaisessa hohteessa, hiukan kuin joissain maalauksissani. Helteellä lämpö rentouttaa ihon ja luo koko kehoon elastisemman rentoutuneen alkuasetelman kuin vaikkapa kylmällä ja tuulisella ilmalla. Kirkkaassa auringossa ei myöskään voi katsoa niin tarkkaan silmien häikäistyessä. Helteellä iho ottaa suuremman roolin katsomisessa ja aistimisessa, tiedon välittämisessä.

Olen tutkinut Ellen Thesleffin Italiassa maalaamia maalauksia, sillä tajusin, että hän käytti paljon samantyyppisiä värejä kuin itsekin käytin. Tässä huomaisin saman ilmiön: Thesleff kuvasi lämpimiä maisemia useasti “viileillä”, valkoisella taitetuilla sävyillä.

Koen, että tämänkaltainen pehmeäkö värimaailma aktivoi erityisen voimakkaasti ihoa, on kuin kosketus, on informaatiota ihon kautta.

Mutta ehkä se onkin meidän viileässä ja pimeähkössä ilmastossamme kehittynyt kehollinen ilmaus/tarve ja kokeeko tämänkaltaisen maalauksen ehkä aivan eri tavalla toisenlaisessa ilmastossa varttunut eläjä?

Barbara Bolt kirjoittaa tekstissään *Art Beyond Representation* toisenlaisesta kokemuksestaan valosta: Hän kuvailee asumista Australian Kalgoorlien rajussa auringonpaisteessa ja sitä, miten auringon polttava suora säteily edustaa vaaraa niin iholle kuin silmillekin. Kova paahde saa maan halkeilemaan ja sumentaa näkymän, on painettava katse maahan -- jotta kestäisi voimakkaan häikäisyn ja toisaalta jotta ei kompastuisi maan halkeamiin ja kaatuisi. Maasta tulee kiintopiste aivan toisella tavalla kuin horisontista. Bolt suhteuttaa tekstissään kokemustaan Martin Heideggerin ajatteluun, Heideggerin

käsityksiin valosta..... ja tulee tulokseen, että Heideggerin ajattelusta näkee, että se on kehittynyt eurooppalaisessa valossa, sillä monet sen valoon liittävät määreet eivät enää pädekään silloin kun valoa on liikaa. Boltin kokema liika valo ei enää paljasta mitään vaan pakottaa peittämään ikkunat, vetäytymään pimeään, suojaamaan kehoa liian valon rappeuttavilta vaikutuksilta. Ja että näkeminen, tarkastelu tulee mahdolliseksi vasta pimeässä, hämärässä toisin kuin Heideggerilla, jolla valo ilmeisesti paljastaa totuuden?

## VÄRIMETODEITA

Vuosien mittaan minulle on kehittynyt monenlaisia metodeita väreihin liittyen. Nuorempana pyrin maalaamaan vain väreillä, joista pidin. Nykyään taas kun huomaan, että jokin väri tai väriyhdistelmä aiheuttaa minussa voimakkaita tunteita, esimerkiksi yökötystä, pyrin heti ottamaan sen käyttöön ja tutkimaan sitä. Voimakas reaktio on kiinnostava signaali. Väriyllähän ei sinänsä ole mitään omaa agendaa vaan tuntemukset, jota ne meissä aiheuttavat kertovat meistä.

Haluan laajentaa värikäsitystäni ja ylittää mieltymykseni ja sen kautta monipuolistaa suhdettani maailmaan.

Nuorempana inhosin ruskeita sävyjä. Liitin ruskean värin ummehtuneeseen menneisyyteen, kubismiin, erityisesti tsekkiläiseen kubismiin, matematiikanopettajan vaatetuksen väriin, kakkaan, keski-ikäisyyteen, lihakastikkeisiin, saksalaisiin kasikytluvun dekkareihin. Ajattelin, että ei ole olemassa epäkiinnostavampia värejä, enkä olisi voinut kuvitellakaan käyttäväni niitä maalauksissani.

Tajusin tämän muutamia vuosia sitten ja olen ottanut pikkuhiljaa ruskeita, erityisesti maavärejä käyttööni ja opetellut tuntemaan niitä. Miten hienoja värejä ne ovatkaan, aijai.

Kaksi amerikkalaista vierailtavaa professoria esitteli töitään. Kumpikin käytti itselleni aivan erityisen kauheaa väriyhdistelmää: tunkkaiseksi kokemani kirkkaanpunainen yhdistyi tummaan turkoosiin. Tämä aiheutti minussa tyrmistymisen tunnetta, kertakaikkiaan kiehtovaa. Totesin, että minun on kokeiltava tätä itse. Ostin tumman kobolttiturkoosin ja kadmiumin punaisen värin ja koetin maalata niillä. Edelleenkin en pidä tuosta tummasta turkoosista, miksiköhän?



Linda Roschier, 2019. *Ovi / Door*. 61x50 cm. Öljyväri, mehiläisvaha pellavalle.  
Kuva:Linda Roschier.

Teoksessa *Ovi / The Door* työstin edellä mainittuja värejä ja toisaalta myös koetin yhdistää suorakulmaista tilan kuvaamista pehmeisiin kasvimuotoihin. Vaikka en täysin sinuiksi asian kanssa päässytäkään, kykenin kuitenkin maalaamaan teoksen lopulta vaalentamalla värejä.

## SEDIMENTTEJÄ

Luen Mark Titmarshin tekstin *Expanded Painting - Ontological Aesthetics and the Essence of Colour* lukua *An Ontology of Colour*. Huomaan Titmarshin tekstissä, että filosofi Martin Heidegger on kirjoittanut maailman "loistamisesta" käyttäen sanoja "schein" "schein". Minun pitäisi pystyä kontekstualisoimaan ajatteluani ja nyt yksi maailman kuuluisimmista filosofeista tulee ajatuksineen lähelle. Mutta minun on hyvin vaikeaa ellei mahdotonta hypätä noin raskaaseen filosofiseen keskusteluun, jota en tunne. Lehteilen sivuja, luen fragmentteja teksteistä ja kärsin, tuskailen....

Mitä enemmän luen, sitä kauemmaksi tunnun lipuvan olennaisesta. Lukemani tekstit eivät ruoki mielikuvitustani, olemustani millään tavalla vaan ne tuntuvat alkavan ehdyttää, kuivettaa, ne saavat oman tekemisen tuntumaan ilmeisen typerältä (voi olla hyödyllistäkin - totta sekin). Tunnen pääni päälle alkavan kasautua ruskeita ja harmaita raitoja, painavia sedimenttejä. Ne painavat minua lyttyyn ja saavat luontaisen pompahtelevaisuuteni lakkaamaan. Mutta mitä iloa nyt siitä on?

Onhan opinnäytetyön tarkoitus toki venyttää, saada venymään opinnäytetyön muotoon... Mutta mikä on taidemaalarin, taiteilijan opinnäytetyön muoto? Sen on oltava avoin!

Luulen, että mikäli jatkaisin lukemista vielä vuoden, en varmaan enää koskaan maalaisi yhtään maalausta, näännyn. Miksi minun täytyy suhteuttaa itseäni kuuluisaan filosofiin? Miksei perunaan? En voi suostua tähän!

Ei Heidegger toki minulle aivan tuntematon ole. Opiskelin Taideteollisessa korkeakoulussa vuosina 2001-2009, jossa Juha Varto luennoi paljon fenomenologiasta. Se on varmasti vaikuttanut ajatteluuni maalaamisen prosessista vuorovaikutteisena tapahtumana, josta yllä olen kirjoittanut.

Muistan myös hyvin tarkasti Juha Varton harmaiden pukujen sävyjä, poninhännän, äänen, kauniin ryhdin ja kehon ja käsien asennon hänen puhuessaan.

Lueskelen, selaan, googlaan, kärsin. Saan sisäisen synninpäästön.

Ei Heidegger olisi halunnut minun menevän tähän asiaan lukemalla sen syvemmälle kuin oman kiinnostukseni verran. Hän kehottaa minua palaamaan maailmaan ja tekemään mitä vaistoni sanovat, sillä maailma on kaunis.

Kerrottakoon kuitenkin, että Martin Heidegger on kirjoittanut jotakin maailman loisteesta, luultavasti erinomaisesti. En vain ole kyennyt lukemaan siitä riittävästi ymmärtääkseni sitä.

## HUOKOISUUS JA AIKA

Ajattelen hohkakiveä meren rannalla. Se on kova ja kiinteä sekä kauttaaltaan reikäinen - hauras. Merivesi aaltoilee. Kivi päästää veden sisäänsä ja auringon paistaessa vesi haihtuu, kivi kuivuu. Kiven huokoinen rakenne on syntynyt tulivuorenpurkauksessa, kivisulan jäähmettyessä nopeasti. Se on röpelöinen ja kevyt, kelluukin vedessä kunnes vettyy.

Voisin kuvata maalaamisen tilaa huokoiseksi.

Olen huomannut, että maalaaminen on minulle ajassa ja paikassa tapahtuvaa kehkeytymistä. Ryhtyessäni tekemään lopputyönäyttelyiden teoksia, minulla ei ollut mitään tiettyä lähtökohtaa tai aihetta. Maalaaminen "aiheen" pohjalta ei ole minulle oikein kiinnostavaa. Miksi maalata jotakin, minkä tiedät jo?

Näen maalauksen suurimman potentiaalini välittämisen tilana.

Elän, hengitän, maalaan, luen, kuuntelen, hoivaan, huollan, kaikki tämä kietoutuu yhteen elämisen prosessissa. Kasvini tekevät kukkia, haaroittuvat, valmistavat valosta sokeria ja happea sekä kauneutta.

Lukemani, kuuntelemani, näkemäni kieppuvat yhteen ja muodostavat uusia oksia, kukkia, yhteyksiä.

Maalaus alkaa kehkeytyä, koska sille on aika ja tila – maalaus pohja. Tietty valmius olla hiljaa ja tyhjyydessä edesauttaa prosessia. Maalatessa sivelen värejä maalaus pohjalle ja levittämäni värit alkavat säteillä minuun takaisin. Syntyy vuoropuhelu. Olemisen tila on hyvin huokoinen: aika menettää merkityksensä ja voi venyä, väri alkaa määrittämään, valo asemoi, musiikki liikuttaa sivellintä.

Ajallisuus liittyy aina maalaukseen. Maalatessa valmistan esinettä, joka voi säilyä kauemmin kuin minä. Se saattaa puhua tulevaisuudessa, vaikka itse olen jo poistunut paikalta.

Maalatessani liityn myös maalaamisen aikaan. Se on maalauksen vuo, joka liittyy kaikkiin maalarit yhteen. Joku väriyhdistelmä taikka siveltimenvedon sipaisu saattaa muistuttaa vaikkapa Fra Angelicon teoksesta, ja mielessäni vilkutan hänelle aikojen ja ilmojen halki.

Hei Fra Angelico, hei Rene Magritte, hei Eva Hesse! <sup>9</sup>

Vaikka tässä kirjoitan minä-muodossa ja vaikka tiedän että maalaukset olen valmistanut minä, tuntuu siltä, että maalatessa ilmi tulevassa välitän tietoa paljon laajemmalla alueelta kuin mitä omaan ajalliseen ja paikalliseen persoonaani liittyy. Haluaisin ajatella, että työskentelyssä eräs sisäinen metodi - oman itseni sivuun laittaminen - mahdollistaa maalaamisen välittämisenä.

Välittäessä asenne maalaamiseen on avoin. Jos tekee mieli maalata punaisella, sitten niin on tehtävä. Jos jostakin syystä peruna alkaa vaikuttaa kiinnostavalta, alkaa tutkia sitä. Luottaa siihen, että luokse tulevissa asioissa on logiikkaa, joka paljastuu sitä myöden kun niitä ottaa vastaan. Tässä mielessä suhde tekemiseen on elastinen, eikä ole kiinnostavaa määrittellä omaa taiteilijaidentiteettiä kovin tarkasti, brändätä itseään. Suhde maailmaan muodostuu tekemisestä itsestään.

Joskus maalatessa tuntuu kuin aika alkaisi venyä. Voi olla, että yhtäkkiä nousee aiheita ja ajatuksia, jopa tunteita, joiden koen tulevan toisesta ajasta.

Esimerkiksi olen kokenut yhtäkkiä voimakasta surua kodin menettämisestä vaikka en ole menettänyt kotia. Uskoisin että se tulee perimästäni. Isäni äidin puoleinen suku joutui jättämään kotitilansa Karjalaan ja se oli heille valtava trauma, joka ei häipynyt sodan loputtua ja elämän normalisoiduttua. Perityt tunteet heijastuvat ulos.

Uskoisin, että tämänkaltaiset on suhteellisen yleistä kun tekee monotonista toisteista työtä. Toisteinen työ ehkä rentouttaa kehon ja mahdollistaa sen, että pinnan alla piilevät impulssit voivat tulla esille. Ja kuinka paljon meihin kietoutuukaan asioita aiemmilta sukupolvilta, ajoista, joihin meillä ei ole enää pääsyä. Yhtä kaikki saatan ajautua tunnelmiin, joiden uskon liittyvän tulevaan. Tässä mielessä maalauksen voi nähdä myös portaalina.

---

<sup>9</sup> Joskus mietin, minkälainen olisi sellainen dancefloor, jossa kaikki maapallon eläneet, elävät ja tulevat maalarit olisivat samaan aikaan. Tyhjä maalaus pohja on kuin tanssilattia. Kaikkien aikojen kaikki maalarit tanssivat sillä. Saatat haluta tanssia tietyn maalarin kanssa jonkin aikaa ja sitten kääntyä jonnekin toisaalle, tanssia hetken jossakin porukassa, luultavimmin tanssit kuitenkin yksin nurkassa.

Usein maalatessani kuuntelen musiikkia – mitä musiikkia, riippuu päivästä. Hiphoppia, arabialaista musiikkia, renessanssikuoron laulua, punkkia. Tuntuu kuin musiikki menisi lävitseni kokonaan lävistäen kaikki soluni. Musiikin liike kehon läpi luo läpinäkyvyyden tilan. Otan värejä ja maalaan. Kun värin sensaatio kulkee lävitseni, minustakin tulee täysin läpinäkyvä. Värit soittavat meitä.

Maalausprosessissa mukana olleita tiedostamiani vaikuttajia kutsun Haamujengiksi. Eräitä ympärilläni leijuneita Haamujengiläisiä:

Diana Wynne Jones, Karl Ove Knausgård, Rene Daniels, Ankkalinnan asukkaat, Stefano Mancuso, Patti Smith, räppärit ja erityisesti ASAP Rocky, Perunakasvi, Jimmie Durham, Jääkiekko, Punainen hiekkatasanko, Simpsonit, Keto-orvokit, Pieter Brueghel vanhempi, Sukupuut, kotikasvini, Arrival-elokuva, Laurie Anderson.

## MONINKERTAISUUTTA

Pakko googlata "teleportaatio".

Tietoa tuntuu siirtyvän myös nopeasti ja vahingossa, ilman tarkoitusta? Haen Googlesta hakusanalla näkemystä teleportaatioon ja törmään mitä kummallisimpiin ilmiöihin:

*"Kvanttiteleportaatio eli kaukosiirto on kvanttifysikaalinen ilmiö, jossa kvanttihiukkasen ( esim. foton ) tila voidaan teleportoida ( kaukosiirtää ) välittömästi toiseen, kaukaiseenkin paikkaan. Kvanttimekaanisia hiukkasen ominaisuuksia ovat esimerkiksi energia, polarisaatio ja hiukkasen sisäinen pyöriminen eli spin. Kyseessä on siis "aavemainen etävaikutus", "Spukhafte Fernwirkung", kuten Einstein asian kriittisesti ilmaisi. " <sup>10</sup>*

Koirani muuten tuntuu harrastavan teleporttaamista. Mikäli asunnosta löytyy kaksi samanlaista hansikasta, hän hoitaa toisen niistä jonnekin kadoksiin. Kun kadonnut hanska löytyy ensimmäinen on portattu jo muualle. <sup>11</sup>

Aavemainen etävaikutus kuulostaa tutulta. Ajattelen Haamujengiä ja sen kautta tapahtuvaa vaihtoa. Ajattelen asioiden moninkertaisuutta:

TYÖPÄIVÄKIRJA 30.6.2018 BJÖRKBODA

*Luen Karl Ove Knausgårdin kirjaa "Kesä" ( s.31 ) ja katselen ympärilläni. On kesä ja istun mökin pihassa. Äsken paistoi aurinko, nyt saapui puuskainen tuuli mukanaan pilvet.*

*Katselen miten puut liikehtivät tuulen riepotelevina erilaisten rakenteidensa mukaan. Pitkälatvuksiset koivut heiluttavat oksiaan kuin ihminen joka huojuu kädet ja kasvot taivaaseen kohotettuina. Lyhyempioksinen lehmus pyörii kuin hularengasta pyörittävä leidi kädet sivulta toiselle nykien. Tammen tuuhea oksisto liikkuu hitaammassa rytmissä, kuin se voisi pienemmin säädellä sen oksien elastisuutta.*

*Hiljenee ja tuuli vaikuttaa pyöräyttäneen pilvet pihamme yli ja nyt oksien kahina kantautuu kauempaa.*

*Maalasin täysikuun viikko sitten. Kuten aina – viimeksi maalaamani maalauksen haamu viipyilee jossakin olemuksessani ja ajatuksissani. Luen tarinaa "Kesäyö" ja sen tunnelma napsahtaa välittömästi kiinni omaan todellisuuteeni.*

*Ennen ohikiitävää puhuria saapunut tuuli painoi myös pääskyset alas. Neljä pääskystä lentää ja risteää kolmen toisesta suunnasta laskeutuvan kanssa, yksi vasemmalta lentävä suuntaa ylös ylittäen toiset. Näin ilmaan piirtyvät näkymättömät lentoreittien viivat. Muistiini painuu lentojen kuvio, ehkäpä tulevan maalauksen linjoja. Näkymätön muuttuu näkyväksi. Kirjoittaessanikin raivaan sanoilla tilaa sille, mitä en tiennyt ennen kuin aloin kirjoittaa.*

*Knausgårdin sanat kesäyöstä kesän ytimessä istuen luettuna. Tarinan kaislikon tanssi. Täysikuukin ilmestyy tekstiin hohtamaan. Tulee tyven.*

<sup>10</sup> Lomittuminen ja kvanttiteleportaatio. <http://www.kotiposti.net/ajnieminen/ktp.pdf>

<sup>11</sup> Ok, keho vitsi. Kvanttiteleportaatioissa siirtyy vain tietoa, ei fyysisiä esineitä.

## PERUNA – PILOTTAMISTA JA PALJASTAMISTA

Kesällä 2019 lueskelin sukuni historiaa. Samanaikaisesti tutkin aivan muista lähtökohdista perunakasvin historiaa. Kävi ilmi, että peruna saapui Suomeen 1700-luvun alkupuolella, samoin kuin nimeni Ranskasta tuonut esi-isänikin.

Tämä oli kiinnostava yhteensattuma. Luin hiukan lisää ja sain oppia, että eräs sukulaiseni jopa yritti edistää perunankasvatusta kirkkoherrana Lemillä 1800-luvulla. Lemistä sittemmin tuli oikea perunapitäjä. Sukulaiseni ei tosin sitä nähnyt, sillä hän kuoli kulkutautiin suht nuorena.

Tämä yhteensattuma kuitenkin jäi kiehtomaan mieltäni. Perunan vaellus Andien ylätasangoilta läpi maailman on jotakin uskomatonta. Esi-isäni saapui Suomeen sotilaana, Ruotsin armeijassa palvelleena.

Ajattelin, että haluaisin käyttää perunaa jollakin tavalla mukana taiteessani. Mutta en ole valistushenkinen taiteilija ja en tiennyt, millä tavalla toisin sen esiin. Asia jäi hautumaan tulevaisuutta ajatellen. Project Roomin näyttelyyn peruna tuli kuitenkin mukaan, piilotettuna hiekkaan. Halusin, että se olisi jo mukana, ja että sen energia tulisi näyttelyyn, vaikka sitä ei voisi nähdä. Tämä siksi, että tämä juonne työskentelyssäni alkaisi materialisoitua.

Tuo pikku peruna eli näyttelytilassa ja näytti voivan kuukauden näyttelyn jälkeen oikein hyvin. Suurin osa näyttelyvieraista tuskin huomasi sitä paljastavaa merkintää teoslistassa, jotkut kyllä huomasivat.

Tämä sai minut pohtimaan aiemminkin mietityttänyttä kysymystä siitä, kuinka paljon teoksesta pitää paljastaa? Selkeimmin tämä tulee esille teoksia nimetessä. Olisiko parempi jättää teokset nimeämättä ja jättää kaikki katsojan pääteltäväksi, vai antaa mennä vain, ovathan sanatkin yksi reitti toiseen ihmiseen.

Teoksissa on aina paljon sellaista, jota muut kuin tekijä eivät tiedä. Teos on kosketuspinta, josta puolestani saa tehdä minkäläisen tulkinnan vain. Olen aikaisemmin pohtinut tekijän intension merkitystä teoksen tekemisessä. Akupunktiohoitoa tehdessä, hoitajan intentiolla on merkitystä. Samoja akupunktiopisteitä voidaan käyttää kehon eri vaivojen hoitamiseen, erona se, miten neula suunnataan ja minne hoito intentiolla suunnataan. Maalaaminen on toki eri asia kuin akupunktiohoidon tekeminen.

En sano, että minulla maalarina on jonkinlainen ohjelmallinen intentio kun maalaan. Mutta uskoisin kuitenkin, että tietynlainen eettinen suuntautuminen on teoksesta aistittavissa. Ehkä myös se ilo, jota koen maalatessani?

Peruna hiekkaan piilotettuna oli minulle itselleni muistilappu tulevaa varten. Seuraavassa näyttelyssäni *Bardo* Huuto-galleriassa keväällä 2020 peruna tulikin jo näkyviin, pienessä pellavapedissään leväten. Teoksen nimi oli *Villi peruna uneksii*.

Tämä näyttely ei ole enää osa opinnäyttettäni, mutta mainitsen tämän, sillä siirrymme nyt tulevaisuuteen:

Tätä teosta tehdessäni googlasin sen nimen ja minut johdatettiin Australiaan aboriginaalien maalaustaiteen pariin. Netistä voi löytää moniakin kuvia maalauksista, joiden nimen osana on jokin kasvi – uneksii. Ne ovat ihastuttavia.

## PUNAINEN HIEKKAERÄMAA ELI LOPPUSANAT

Oikeastaan aika jännittävää, kuinka punainen manner alkaa työntyä läpi työni. Kuvan Kevään katalogitekstissä mainitsin punaisen hiekkäerämaan ja jokin visio siitä on ollutkin mukana pitkin matkaa, myös maalatessa: Rautaoksidipunaisena, hiekkana, mielikuvana laajasta punaisesta halkeilevasta hiekka-aavikosta.

Project Roomin näyttelyyn punainen hiekka seilasi lattialistojen alta unien myötä.

Sitten peruna johdatti, Villin perunan uneksintana - Australiaan.

Kirjoitin pastellisten, valkoisella taitettujen sävyjen yhteydestä ihon näkemiseen ja luin Barbara Boltin havaintoa halkeilevan kuivassa Australiassa auringonpaahteessa elämisestä, sen katseen maahan kääntävästä vaikutuksesta ja taas: kiintopisteenä maa, alkuperäisasukkaiden taide, maan reitit, esi-isät, kasvien kirjoitus. Myös Mark Titmarsh, joka kirjoitti *Värin ontologiasta* näyttää vaikuttavan Australiassa. Alkaa vähän vaikuttaa siltä, että mantereella on asiaa.

Kun nyt tarkastelen taaksepäin opiskeluaikaani Kuvataideakatemiassa, huomaan luoneeni sen aikana pohjan tulevaisuuteen suuntautuvalla työskentelylleni. Tällä hetkellä työskentelen maalauksien, pellavaobjektien ja perunoiden parissa - maalauksen laajemmassa viitekehysessä. Uusia töitä syntyy, uudenlaisia, jokainen työ näyttää suuntaa seuraavaan. Työskentelyn ilo on edelleen olennaista taiteellisessa prosessissani ja toivon, että siitä jotain välittyy.

Olen valtavan kiitollinen Kuvataideakatemian opettajille, opiskelutovereille, työhuonevierailijoille, luennoitsijoille ja henkilökunnalle tästä mahdollisuudesta avartua.

Saako tähän laittaa hymiön :)

*“ Sata miljoonaa vuosisataa ei ole mikään ikuisuus, mutta minusta tuntui kuin se ei koskaan kuluisi. Lopulta tuli sopiva yö: olin asettanut kaukoputken hyvissä ajoin tuon ensimmäisen kerran galaksia kohti, lähestyin varovasti linssiä oikean silmäni luomi puoliavoimena, hitaasti raotin silmäluomea, näin galaksin tarkkaan rajattuna ja sen keskellä julisteen, tekstistä en oikein saanut selvää, tarkensin polttopistettä... Siinä luki LALLALLALAA!*

*Vain LALLALLALLAA. ”*

(Calvino. *Kosmokomiikka*. 2006, 136)

## LÄHDELUETTELO

Ahola Aapo. *Seepia on viisas*. Seepia.

<https://www.seepia.org/pdf/seepia1/seepia1.pdf>. Luettu 1.6.2020.

Ammer, Manuela & Hochdörfer, Achim & Joselit, David (toim). *Painting 2.0 : Expression in the Information Age*. Museum Brandhorst mumok Delmonico Prestel. 2016.

Bolt, Barbara. *Art Beyond Representation: The performative power of the image*.

[https://www.academia.edu/939327/Art\\_beyond\\_representation\\_the\\_performative\\_power\\_of\\_the\\_image](https://www.academia.edu/939327/Art_beyond_representation_the_performative_power_of_the_image) . 2004. Luettu 15.5.2020.

Calvino, Italo. *Kosmomiikkaa*. Kustannusosakeyhtiö Tammi. 2006.

Costandi, Mo. The octopus can see with its skin. The Guardian.

<https://www.theguardian.com/science/neurophilosophy/2015/may/20/octopus-skin-contains-light-sensors>. Luettu 1.6.2020.

Gennes, Pierre-Gilles de. *Soft Matter*. Nobel Lecture December 9 1991.

<https://www.nobelprize.org/uploads/2018/06/gennes-lecture.pdf>. Luettu 1.4.2020.

Joselit, David. *Body bags*. [https://www.academia.edu/38415818/joselit\\_body\\_bags.pdf](https://www.academia.edu/38415818/joselit_body_bags.pdf).

Luettu 1.6.2020.

Kuuneva, Carla & Mäkinen, Mirka. *Vastasyntyneen sinivalohoito*.

<https://www.phhyky.fi/assets/files/2016/07/Osasto-13-sinivalo-opas-perheille.pdf>. Luettu 1.4.2020.

Mancuso, Stefano. *Are plants conscious?* TEDxGranViaSalon.

<https://www.youtube.com/watch?v=gBGt5OeAQFk>. Luettu 1.5.2020.

Mancuso, Stefano. *Kasvien vallankumous*. Aula & Co 2018.

Orozco, Jeremy. *Why blue light Triggers Migraines*.

<https://www.migrainekey.com/blog/why-blue-light-triggers-migraines/> . Luettu 1.6.2020.

Oxford University press. *A narrow band of green light could improve migraines*.

<https://www.sciencedaily.com/releases/2016/05/160517083042.htm> . Luettu 1.6.2020.

Siukonen, Jyrki. *Tyhmä kuin maalari? Leibniz ja taiteellisen tiedon olemus*. niin&näin 2/99 .

<https://netn.fi/sites/www.netn.fi/files/netn992-05.pdf> . Luettu 15.5.2020.

Sommer, Lauren. *Deep Sea Squid Communicate by Glowing Like E-Readers*.

<https://www.npr.org/2020/04/17/820707276/deep-sea-squid-communicate-by-glowing-like-e-readers?t=1591091663997>. Luettu 1.5.2020.

Tekijä tuntematon. *Lomittuminen ja kvanttiteleportaatio*.

<http://www.kotiposti.net/ajnieminen/ktp.pdf>. Luettu 1.5.2020.

Titmarsh, Mark. *Expanded Painting - Ontological Aesthetics and the Essence of Colour*. 2017.

[https://www.academia.edu/34347753/Expanded\\_Painting\\_excerpt\\_](https://www.academia.edu/34347753/Expanded_Painting_excerpt_) . Luettu 1.5.2020.

University of Oxford. *Lighting colour affects sleep and wakefulness*.

<http://www.ox.ac.uk/news/2016-06-09-lighting-colour-affects-sleep-and-wakefulness> .

Luettu 1.6.2020.

SPOTIFY-soittolistoja:

Räppiä:

[https://open.spotify.com/playlist/6NhiQiepXrLCV9J5EH6vGR?si=ywkpQln6QwyiB\\_9bGxS8tw](https://open.spotify.com/playlist/6NhiQiepXrLCV9J5EH6vGR?si=ywkpQln6QwyiB_9bGxS8tw)

Lauluja:

[https://open.spotify.com/playlist/74vA5ugdapRjV3BKGr5uXI?si=wzcZg1P\\_RMy3E3-An559RA](https://open.spotify.com/playlist/74vA5ugdapRjV3BKGr5uXI?si=wzcZg1P_RMy3E3-An559RA)

Saturnus:

<https://open.spotify.com/playlist/78kT3CF0KivboVKtNKo6Tq?si=v93k5sCkRPyfwbDVUh5bYg>

Erik Satie:

<https://open.spotify.com/playlist/5S0iBHTCnA5clpMiNIZdib?si=VI2VU5TuRfy0t0vQ-aRAaw>